

De Sprookjeshuwelijken

ALI BABA

&

DE ZEVEN DWERGEN

Geschreven en verteld door

Philip Maes

Illustraties en grafische vormgeving door

Eric Bouwens

Muziek van

David Van Kerckhoven

 DAVIDSFONDS
INFODOK

Maes, Philip

De Sprookjeshuwelijken. Ali Baba en de zeven dwergen

© 2020 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Philip Maes
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Tekst: Philip Maes

Vormgeving en illustraties: Eric Bouwens

D/2020/0034/234

ISBN 978 90 5908 957 0

NUR 277

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1 EEN ONVERWACHTE OPENING

Dit is het verhaal van Ali Baba, een jonge, straatarme houthakker. Zo arm dat hij bijna geen been heeft om op te staan. Of een nagel, en al zeker geen gelakte, om aan zijn kont te krabben. Maar werken, dat kan Ali Baba als de beste.

Elke dag trekt hij samen met zijn tweelinggezels naar het bos. Die heten Nr. 1 en Nr. 2. Vrolijk neuriënd raapt hij kleine takjes op, als aanmaakhout. De enige takjes die hij niet opraapt, zijn wandelende takjes. Want dat zijn insecten.

Van omgevallen, dode bomen – let op, daar valt er eentje – zaagt hij brandhout. Dat steekt hij in grote manden, die hij aan zijn ezels hangt. Zijn ezels zijn goed afgericht. Zolang de manden niet te zwaar zijn, dan zeggen ze ‘ia’. Worden ze te zwaar en pijnlijk voor hun rug, roepen ze ‘ai’.

Het hout verkoopt Ali Baba aan de mensen in het dorp. Daar verwarmt iedereen z'n huis met brandhout. Vandaag doen we dat bijna niet meer. Want hout verbranden geeft fijnstof en dat is niet goed voor het klimaat. Je kan er niet goed door ademen. Soms ga je ervan kuchen, hoor maar: ‘KUCH’. Voilà. Alleen wisten de mensen in zijn dorp dat nog niet. Of ze deden alsof. Kan ook.

Op een dag – Ali Baba is takjes aan het rapen – begint de grond in het bos te daveren. Zo fel dat een van Ali Baba's vullingen eruit valt. Hij raapt ze op en steekt ze in zijn broekzak. ‘Misschien kan de tandarts die nog terugsteken...’ Zijn twee ezels – Nr. 1 en Nr. 2 – verbergt hij snel in het struikgewas. Zelf kruipt hij in een grote eikenboom. Dat doet hij graag, in bomen klimmen. Het is ook erg leuk, probeer maar eens.

Maar waar komt dat gedaver vandaan? Is er een kudde dolle koeien op hol geslagen? Of is het een dinosaurus die na een eeuwenlange winterslaap wakker is geworden?

Nee, het is geen dino, het zijn 40 rovers te paard. Vanuit zijn hoge schuilplaats ziet Ali Baba hoe ze vlak bij een grote rots halt houden. Raar is dat niet, want hun leider heeft ‘HALT’ geroepen. Of toch iets dat daarop lijkt. Want met het stofdoekje voor zijn mond is hij niet goed verstaanbaar.

Die bendeleider is van het stoute type. Al zou je dat niet meteen zeggen, als je zijn naam hoort. Hij heet namelijk Fluffy. Klinkt eerder lief, Fluffy. Maar ja, als baby'tje zag hij er gewoon heel schattig uit. Zo'n knuffelbaby met van die grappige, blonde haartjes die alle kanten uit wapperen. Dus noemden zijn trotse ouders hem Fluffy. Best wel moeilijk: je wil een stoute rover zijn en je hebt een schattige naam. Niemand mag Fluffy bij zijn echte naam noemen, trouwens. Je moet 'Baas' zeggen, 'Grote leider' of 'Opperslechterik'. Zeg je toch per ongeluk 'Fluffy', dan slaat hij met zijn houten knots op je hoofd. Beter niet doen dus, tenzij je hoofdpijn heerlijk vindt.

Opperslechterik Fluffy – sorry, het blijft grappig – roept keihard 'HALT'. Zijn boevenbende gehoorzaamt onmiddellijk. Want als de grote baas iets zegt, dan luister je. Alle bendeleden staan stokstijf stil. Ze hebben ook allemaal een bijnaam. Alle 40: Slappe, Kleine, Propere, Platte, Vieze, Vuile, Brave, Slome, Slimme, Tamme, Dunne, Bolle, Schuine, Stijle, Kromme, Stille, Luie, Blonde, Rare, Rappe, Vlotte, Nette, Grote, Stoute, Trage, Saaie, Snelle, Felle, Schelle, Foute, Klamme, Flauwe, Kleffe, Hete, Stramme, Oude, Vettige, Vrome en Snot. Allemaal staan ze doodstil.

Voor de snelle tellers: er staan geen 40 rovers stil, maar 39. Eén bendelid, Jean-François Lapère, is doorgereden, want die hoort de bevelen bijna nooit. Zijn bijnaam is 'Dove', omdat hij halfdoof is. Eén keer te dicht bij het

vuurwerk gestaan en een andere keer met een pistool geschoten vlak naast zijn oor. Vandaag hoort hij alleen nog maar een soort fluittoon.

Lapère draaft nietsvermoedend het bos in. Niemand heeft het gezien, behalve Ali Baba vanuit zijn hoge eikenboom.

Fluffy geeft altijd korte bevelen aan zijn bende. En ook aan zichzelf, gek genoeg.

Zoals nu, bijvoorbeeld.

‘FGLIJD!’ En hij glijdt uit het zadel.

‘FWAGGEL!’ En hij waggelt naar de rots. Wijdbeens, want zo doen bandieten dat.

Voor de rots – ‘FHALT!’ – houdt hij halt.

Die korte bevelen zijn nogal verwarrend. Zeker voor Blonde, die dikwijls niet goed weet wat Fluffy bedoelt. ‘Fwaggel? Wat bedoelt hij? Ik wil wel fwaggelen, maar ik weet niet wat het is.’

Gelukkig weet Slimme het wel. ‘Hij bedoelt: “waggel”. Niks van aantrekken, Blonde. De baas praat tegen zichzelf.’

Vlak bij de rots zegt de opperover: ‘Fefam, ofen fwu.’

Er gebeurt niks. Dat wil zeggen... er fluit een koolmees in de verte. Een specht maakt een holletje in een boom. En er springt een bever in een meertje, maar verder niks.

‘FEFAM, OFEN FJWU’, beveelt Fluffy opnieuw. Er gebeurt weer niks. Hoe kan dat nu?

‘Eh, grote leider,’ zegt Vettige voorzichtig, ‘doe het stofdoekje voor uw mond weg. Dan bent u beter verstaanbaar.’

‘Fwoké’, knikt Fluffy. ‘FTREKWF!’

Fluffy trekt de stofdoek weg en ontbloot een mond vol rotte tanden.

Daar schrikt Propere van.

‘EIKES. En eh... wie heeft er hier een scheet gelaten?’

‘Niemand, Propere, dat is zijn slechte adem’, legt Slimme uit.

Zonder stofdoek is Fluffy een stuk verstaanbaarder.

‘Sesam, open u.’

Meteen schuift er een geheime deur open.

Ik vraag me af wat de rovers in die grot te zoeken hebben?